

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **CH. T.**, zast. JUDr. Karlem Kavalírem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 441, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 1. 2005, č. j. 28 Az 28/2004 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatelky JUDr. Karlu Kavalírovi, advokátovi se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 441, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů celkem ve výši 2558,50 Kč, které mu budou proplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2004, č. j. OAM-2673/VL-10-K04-2003, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost.

Kasační stížnost podává stěžovatelka z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud v rozsudku vyložil institut azylu nesprávně a dovodil, že pronásledování stěžovatelky, či obava z pronásledování, nedosahuje zákonem vyžadované intenzity nutné pro poskytnutí azylové ochrany. Stěžovatelka má za to, že pronásledování, kterému byla vystavena a které ji hrozí, je natolik závažné a intenzivní, že plně odůvodňuje udělení azylu.

Pronásledováním, kterému byla stěžovatelka vystavena a kterého se obává, ohrožuje její nejvlastnější práva a svobody. Stěžovatelka byla bezdůvodně zatčena policií, následně byla na policii předvolána, bylo ji znemožněno společné podnikání s manželem a anonymně vyhrožováno. Synovi stěžovatelky bylo znemožněno pokračovat ve studiu. Po případném návratu do Běloruska ji hrozí trest vězení.

To, že stěžovatelka neměla problémy s vycestováním ze země, není skutečnost podstatná pro posouzení, zda jednání, jimž byla stěžovatelka vystavena, jsou pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, nijak nesvědčí o závažnosti pronásledování a soud ji neměl brát v potaz. Lze totiž z této skutečnosti učinit i vývod opačný a mít za to, že pronásledování ze strany orgánů běloruského státu bylo proto intenzivní, aby dosáhlo toho, že stěžovatelka území Běloruska opustí a nebude již podporovat činnost politické opozice.

Zároveň je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a to v části týkající se posouzení existence překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu, když se stěžovatelka domáhala zrušení též výroku 2. správního rozhodnutí žalovaného o tom, že se ni překážka vycestování nevztahuje.

V Bělorusku je ohrožena svoboda stěžovatelky, neboť stěžovatelce hrozí konstruované obvinění ze zrady vlasti a kažení mezinárodní reputace a mnohaletý trest vězení, jak doložila zprávou AI. Soud došel k závěru, že stěžovatelka není osobou, která by mohla mít v případě svého návratu tak závažné problémy, které jsou popisované v předložené zprávě organizace AI. Nejzávažnějším problémem je ovšem možné uložení mnohaletého trestu vězení, a to pro žádost o udělení azylu v ČR. Tedy po neúspěšné žádosti o azyl stěžovatelce hrozí ještě intenzivnější pronásledování. Soud však dovodil, že stěžovatelce trest vězení nehrozí a není tak dána překážka vycestování. Tento závěr nemá oporu ve spise.

Stěžovatelka namítá, že neexistuje žádný důvod a v rozsudku soud žádný důvod pro nevztažení překážky vycestování neuvedl. Soud měl rozhodnout o zrušení výroku 2. napadeného rozhodnutí žalovaného o tom, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování pro rozpor s ustanovením § 91 zákona o azylu. Takto soud nerozhodl a jeho rozhodnutí o zamítnutí té části žaloby, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení výroku 2. napadeného rozhodnutí postrádá dostatečných důvodů. Důvodem k závěru, že svoboda stěžovatelky ohrožena není, nejsou skutečnosti, že volně vycestovala z Běloruska a nebyla stíhána po svém zadržení na nepovolené demonstraci.

Konečně je napadený rozsudek nezákonný proto, že soud nesprávně a nezákonně rozhodl o žalobě manžela stěžovatelky pana A. CH. ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 28 Az 27/2004, když tuto žalobu zamítl, a z tohoto důvodu neshledal u stěžovatelky důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Manžel stěžovatelky podal samostatnou kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že manžel stěžovatelky podmínky pro udělení azylu splňuje, jsou u stěžovatelky splněny podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a rovněž z tohoto důvodu měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud touto kasační stížností napadený rozsudek zrušil a vrátil věc Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení. Současně žádá, aby Nejvyšší správní soud přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek, neboť nucené vycestování by znamenalo pro stěžovatelku nenahraditelnou újmu, zejména s ohledem na nemožnost návratu a hrozící pronásledování.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 10. 6. 2005. Popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí stejně jako rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis. Dle mínění žalovaného stěžovatelka nesplňuje podmínky dle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a nelze na ni vztáhnout překážku vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 5. 6. 2003, kdy stěžovatelka podala žádost o udělení azylu. V ní uvedla, že svoji vlast opustila 1. 6. 2003 z politických důvodů. Jmenovaná je běloruské národnosti, pravoslavného vyznání, není a nebyla členkou žádné politické strany. O azyl žádá, protože v Bělorusku aktivně pomáhala známým, kteří byli členy Běloruského národního frontu. Agitovala v jejich prospěch a distribuovala letáky. Z těchto příčin byla pronásledována. Dne 23. 2. 2003 se zúčastnila meetingu, kde aktivně vystupovala proti prezidentu L. Akce byla následně rozehnána policií. Jmenovaná byla zatčena a odvedena na

policejní stanici. Večer téhož dne byla propuštěna. Za týden poté byla předvolána na policii, kde byla opětovně vyslechnuta. Na druhé předvolání se na policii již nedostavila. Stěžovatelka se domnívá, že pronásledování se týká taktéž jejího syna, kterému učitelé dávali horší známky. Telefonicky jí bylo vyhrožováno neznámým člověkem. Tři roky soukromně podnikala. Při podnikání k ní docházely kontroly z finančního úřadu, proto v květnu 2002 podnikání ukončila. Protože byla přesvědčena, že další zaměstnání nenajde, rozhodla se odejít ze země. Pohovor ze dne 1. 7. 2003 byl veden na žádost stěžovatelky v jazyce ruském. V průběhu pohovoru stěžovatelka uvedla, že svoji vlast opustila počátkem června 2003. Do ČR přicestovala autobusem přes území Polska. Dále uvedla, že od roku 1994 se s manželem účastnili politických akcí. Společně rozšiřovali opoziční tiskoviny. Uvedla, že poté, co se vrátili v roce 1997 nebo 1998 z pracovního pobytu v Polsku, našli s manželem rozbitá okna v jejich bytě. Podali podnět na policii, avšak bez výsledku. Stěžovatelka popsala okolnosti demonstrace konané dne 23. 2. 2003 ve městě P. Cílem akce byla propagace vlastních kandidátů do místních orgánů před volbami. Po ní byla stěžovatelka zadržena a večer propuštěna. K výsledku se znovu dostavila dne 3. 5. 2003 a na předvolání na den 10. 3. 2003 již nereagovala a ze země vycestovala. V případě návratu se obává možného uvěznění. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 9. 2. 2004 rozhodnutí, kterým stěžovatelce neudělil azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a zároveň rozhodl, že se ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem podání žádosti o azyl stěžovatelky byla obava z potíží s předvolební agitací ve prospěch opozičního kandidáta G. a dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu.

Stěžovatelka rozhodnutí žalovaného napadla žalobou, ve které vytkla žalovanému porušení celé řady procesních pochybení a namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a taktéž podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný v souladu se zákonem stěžovatelce neudělil azyl.

V kasační stížnosti se stěžovatelka dovolává naplnění kasačních důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávně posoudil naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a vztažení překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu a taktéž rozhodnutí soudu není dostatečně odůvodněno.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Tvrzenou nezákonnost spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěry soudu a žalovaného o nedůvodnosti podané žádosti o azyl. Soud dle názoru stěžovatelky v rozsudku vyložil institut azylu a podmínky pro jeho udělení dle § 12 nesprávně, když dovodil, že pronásledování stěžovatelky, či obava z pronásledování, nedosahuje zákonem vyžadované intenzity nutné pro poskytnutí azylové ochrany.

Stěžovatelka má za to, že pronásledování, kterému byla vystavena a které jí hrozí, je natolik závažné a intenzivní, že plně odůvodňuje udělení azylu.

Výše uvedená námitka stěžovatelky není opodstatněná.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 5 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo cítí oprávněnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vymezených. Aby mu mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí proto být prokázáno, že žadatel o azyl je nositelem určitého přesvědčení (politického, náboženského apod.), pro které je v zemi, jehož občanství má (v zemi jeho posledního trvalého bydliště), reálně pronásledován, nebo že je pronásledován z důvodu příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině, resp. má důvodnou obavu, že by k takovému pronásledování mohlo v jeho případě dojít.

V posuzované věci je třeba připustit, že stěžovatelkou uváděné důvody (mimo důvodů ekonomických) od počátku řízení o azylu měly politický podtext, když uváděla, že měla v zemi původu problémy s policií za šíření opozičních letáků a nepovolenou účast na demonstraci. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na názor vyslovený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 6 A 510/93, podle něhož, tvrdí-li žadatel, že emigroval pro odůvodněný strach z pronásledování pro své politické přesvědčení, je přinejmenším zapotřebí, aby byl schopen doložit, že vůbec nějaké politické přesvědčení má, že je schopen je formulovat a prezentovat, a stává se proto ve své domovské zemi vládním úřadům nebo jiným vlivným místům nepohodlným, je proto pronásledován a nebo lze takové pronásledování důvodně očekávat a to – byť spíše výjimečně – i v případě, že dosud své politické přesvědčení v zemi původu neprojevil. Projevení politických názorů účastí na demonstraci nelze samo o sobě, bez existence cíleného, státní mocí prováděného či podporovaného pronásledování jejich účastníků, ještě považovat za zastávání politických práv a svobod.

Žalovaný v daném případě usoudil, že v činnosti stěžovatelky nespátřuje nijak zásadné směřování k uplatňování politických práv a svobod. K agitaci v předvolební kampani žalovaný konstatoval, že potíže stěžovatelky z důvodů této činnosti nebyly natolik intenzivní a opakované, aby je bylo možno za pronásledování považovat. Rovněž politická aktivita stěžovatelky nebyla dle mínění žalovaného nijak silná. Obecný nesouhlas s politikou Běloruska nelze považovat za pronásledování. Krajský soud pak k povaze tvrzeného pronásledování uvedl, že závažnost pojmu pronásledování nebyla v daném případě shledána. Pokud stěžovatelka byla zatčena v průběhu nepovoleného meetingu a následně téhož dne propuštěna a z jejího nedostavení se k dalšímu předvolání policií nebyly vyvozeny žádné

represivní sankce, nelze hovořit o pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. S těmito závěry Nejvyšší správní soud souhlasí. Ani ostatní události, které stěžovatelka uvedla ve správním řízení, nelze považovat bez dalšího za pronásledování z azylově relevantních důvodů. Přímou souvislost stěžovatelkou popsaných událostí (problémy v podnikání, množství finančních kontrol a další problémy s podnikáním, násilné vniknutí do bytu stěžovatelky, problémy syna ve škole) se zastáváním politických názorů stěžovatelka neprokázala.

Námítka stěžovatelky, že skutečnost, zda měla či neměla problémy s vycestováním ze země, není skutečností podstatnou pro posouzení, zda jednání, jímž byla stěžovatelka vystavena, jsou pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu a nijak nesvědčí o závažnosti pronásledování, a soud dle stěžovatele k této skutečnosti neměl přihlížet, nemá oporu ve spise. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud opřel svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu o výše uvedenou stěžovatelkou namítanou skutečnost.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že existence či absence problémů s vycestováním žadatele ze země původu nemůže být sama o sobě způsobilá odůvodnit rozhodnutí o neudělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Jinými slovy nemůže být jediným rozhodovacím důvodem pro výrok o neudělení azylu. Lze však připustit, aby správní orgán na tuto skutečnost ve svém rozhodnutí poukázal, neboť i ona může v konkrétním případě dokreslit situaci žadatele o azyl v zemi původu a může tak mít ve vztahu k posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu jistou vypovídací schopnost.

Stěžovatelka spatřovala tvrzenou nezákonnost taktéž v nesprávném právním posouzení překážky vycestování.

K tomuto v kasační stížnosti uvedla, že v Bělorusku je ohrožena její svoboda, neboť jí hrozí vykonstruované obvinění ze zrady vlasti a kažení mezinárodní reputace a mnohaletý trest vězení, jak doložila zprávou AI. Soud došel k závěru, že stěžovatelka není osobou, která by mohla mít v případě svého návratu tak závažné problémy, které jsou popisované v předložené zprávě organizace AI. Nejzávažnějším problémem je ovšem možné uložení mnohaletého trestu vězení, a to pro žádost o udělení azylu v ČR. Tedy že po neúspěšné žádosti o azyl stěžovatelce hrozí ještě intenzivnější pronásledování. Soud však dovodil, že stěžovatelce trest vězení nehrozí a není tak dána překážka vycestování.

Předmětnou námitku neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

Dle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí,

a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat

1. do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo

2. do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo

3. do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo

b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo

c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Smyslem legislativního zahrnutí překážky vycestování do českého zákona o azylu bylo zakotvit do českého azylového práva tzv. zásadu non-refoulement, tedy zásadu zabezpečující, že uprchlík nebude, ani pokud mu z různých důvodů nebude udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již opakovaně judikoval, že neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o azyl není sama o sobě způsobilá odůvodnit udělení azylu. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví vždy konkrétní situace žadatele o azyl.

Obdobný závěr lze učinit taktéž o překážce vycestování. V projednávané věci ze zpráv Ministerstva zahraničí USA a ze zprávy AI vyplývá, jak sám soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v Bělorusku dodržování lidských práv vykazuje značné nedostatky. Samotná skutečnost, že v zemi původu není ochrana lidských práv dostatečně zabezpečena, však ještě neznamená automatickou povinnost správního orgánu (soudu) tuto okolnost považovat za překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, nýbrž je třeba zkoumat, na základě taxativního výčtu podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů ze strany státu do sféry základních lidských práv a svobod žadatele o azyl, přihlížeje k důvodům, pro které zemi původu opustil a pro které v ČR požádal o azyl.

Pokud krajský soud informace ze zprávy AI, která popisuje pouze obecnou situaci v Bělorusku a poukazuje na možnost postihu neúspěšných žadatelů o azyl, vyhodnotil tak, že neprokazuje naplnění podmínek pro vztažení překážky vycestování, za situace, kdy tato žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu ke stěžovateli neuvádí, lze s ním souhlasit. Možná vykonstruovaná obvinění, jež zpráva popisuje pouze v obecné rovině, nedosahují intenzity předpokládané ustanovením § 91 písm. a) odst. 2 zákona o azylu, neboť vzhledem k okolnostem, za kterých stěžovatelka opustila zemi původu (stěžovatelka nebyla za účast na nepovolené demonstraci mimo zadržení orgány policie stíhána), lze usuzovat, že jí v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud se nesprávného právního posouzení naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu nedopustil.

Nejvyšší správní soud taktéž nemohl přisvědčit námitce stěžovatelky ohledně udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 zákona o azylu, když dikce citovaného ustanovení není v daném případě naplněna, neboť manželovi stěžovatelky, panu A. CH. azyl udělen nebyl a jeho žaloba byla rozsudkem sp.zn. 28 Az 27/2004 zamítnuta jako nedůvodná. Stejně tak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost manžela stěžovatelky.

Taktéž s tvrzením stěžovatelky, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení před správním orgánem netrpělo vadou, kterou nelze odstranit, proto není nutné řízení před správním orgánem zopakovat. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody žaloby, které stěžovatelka uvedla, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal.

Z odůvodnění rozsudku, zejména pak z pasáže na straně 8 a 9 je zřejmé, že krajský soud naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 91 zákona o azylu posuzoval, když konstatoval, „že stěžovatelku nepovažoval za osobu, která by mohla mít v případě svého návratu tak závažné problémy, které jsou popisovány v předložené zprávě organizace AI. Dle názoru soudu, nelze dovodit závěr o tom, že by žalobkyně byla osobou, na níž by měly orgány Běloruska hlubší zájem co do popsanych možných následků v případě jejího návratu jako neúspěšné žalobkyně o poskytnutí azylu v České republice.“

Posouzení překážky vycestování v rozsudku tedy neabsentuje. Krajský soud se s námitkou nesprávné aplikace ustanovení § 91 zákona o azylu vypořádal. Jeho odůvodnění v části týkající se překážky vycestování je dostatečné a srozumitelné a odpovídá zákonným požadavkům (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené neshledal naplnění stěžovatelkou uplatňovaných důvodů kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

Stěžovatelce ustanovil krajský soud pro řízení o kasační stížnosti zástupce advokáta podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení v tomto případě odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát. Při určování výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátovi vycházel Nejvyšší správní soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dospěl k závěru, že zástupci stěžovatelky náleží odměna podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky, tedy za dva úkony právní služby po 1000 Kč /§ 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky a § 7 této vyhlášky/. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši po 75 Kč (§ 13 odst. 1, 3 cit. vyhlášky). Vyúčtované náklady Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky přiznal, protože odpovídají obsahu spisu. Celkem tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hodových výdajů ve výši 2150 Kč, zvýšená o DPH v sazbě 19% ve výši 408,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu